

TOTI • LISTI

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO.

ŠTEV. 6.

Naročnina: četrletno din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258.

Prišla je pomlad v deželo...

Ježek:

Pesem o vetru.

Veter piha,
kot da nebo z ogromnimi pljuči diha,
kot da sever za oblaki kiha,
veter piha,
veje viha.

Obrnite, bratje, po vetru svoje plašče,
ki barve izpreminjajo
kot kameleoni.

Obrnite, bratje, po vetru svoje plašče
in jadra napravite iz njih,
da vas veter ponese
do polnih skled.

Obrnite, bratje, po vetru svoje plašče,
da vas veter
ne podre na fla.

Jaz, hvalabogu, sploh nimam plašča
in mimo mene
veter piha,
kot da nebo z ogromnimi pljuči diha,
kot da sever za oblaki kiha,
veter piha,
veje viha.

„Tote“ novice.

V Mariboru imamo celo vrsto za-
drug: nabavljalne, kreditne, privredne,
zdravstvene, delavske, železničarske
i. t. d. Pa če so še tako različne, imajo
vendar mnogo skupnega in vse se
čutijo solidarne. Če reče kdo — po-
vsem splošno — n. pr.: pri zadrugi
nekaj ni v redu, tam nekaj smrdi in
slično, so prizadete vse in vse zadruge
so — v zadregi.

O Celjskem kulturnem tednu po-
ročamo na drugem mestu. Omembe
vredno pa je tudi, da je v gledališču
nastopil celjski oktet kar — z enajsti-
mi. No, pelo jih je kljub temu lahko
tudi samo osem.

Upokojenec Fridolin Bolha iz Ma-
ribora je bil skoraj popolnoma slep
in gluh. Nekoč je hotel iti od Velike
kavarne mimo stražnika, ki nadzira
tu promet, k avtobusnemu postajali-
šču ob državnem mostu. Naenkrat je
pridrvel avto in zadel Bolho tako, da
je padel revež pod zaščitno napravo,
kjer je obležal takoj mrtev. Povožil
pa ga je rešilni avto, na katerem sta
sedela šef mestne policije in poli-
cijski zdravnik.

Čitajte „Toti list“!

Ljubljanska komedija

Frence Feržov in Smrdokavra
sta si skočila zdaj v lasé.
Nič hudega. Od tega boja
tiskarne naše se redé.

„Slovenca“ pita **Smrdokavra**,
Frence Feržov je „Jutrov“ gost,
le jaz, ki zgodbe v verze devam,
imam ob verzih več en post.

Če kdaj z „Veselo pisarijo“
Frence Feržov obogati,
nemara še za literate,
bo kanil kanec milosti.

In če bo verni **Smrdokavra**
s papirjem vilo si zgradil,
brez dvoma v njej bo žurnaliste
s črnimom včasih napojil.

Krpéj.

Ženska skrivnost.

„Zakaj pri Slovencih so zdaj ob veljavo
Cecilija, Neža in druge odlične svet-
nice?“

„„Če ne boš hud, ti povedal resnico
bom pravo:
Pri nas, veš, iz mode prišle so —
device.““
Krpéj.

Kaj je to?

Devetindevetdesetkrat napravi „tik“, enkrat
pa „tak“. Kaj je to?
? ? ?
To je stonoga z eno leseno protezo.

Ježek:

Žrtev borbe za demokracijo

Vedite, za demokracijo je treba pred
vsem stika s preprostim narodom. Toda reč
je treba prijati na pravem kraju, ne tako
kot moj prijatelj, ki je ob času ženine od-
sotnosti spal s krščenico v isti postelji in
potem razglašala to nečednost na vsa usta
za nekakšen demokratičen podvig.

Jaz sem pričel boj za demokracijo prej-
šnje nedelje na tramvaju št. 172. Pričel in
bržkone tudi končal. Ležim namreč v bolnici,
puls mi pojema, vročina pa rase.

Stopim torej tistega dne na sprednjo
ploščad tramvaja št. 172 in pričnem, vedoč,
da je podlaga vsej demokraciji stik s pre-
prostejšo plastjo naroda, razgovor z voz-
nikom.

„Kako, tovariš? Bo?“

„Ze gre“, pravi in me pogleda nekam
nezaupno.

„Vem, vem!“ se nasmehnem in mu
pomežiknem. „Čudno se vam zdi, kali, da
pričenjam pogovor z vami. Vedite, ljubček,
da sem demokrat. Čeprav sem svoje dni
obiskoval fakulteto in dasi izhajam iz ugled-
ne meščanske familije, me vendar ni sram
zaplesti se v razgovor s tramvajskim vozni-
kom. Vem namreč, da je za blagobit
državljanov mož ob zavori voza cestne
železnice prav tako potreben, kot katerikoli
minister. Minister vodi državo, vi pa tramvaj.
Tako je bilo, tako je in tako bo na veko-
maj in brez dvoma bi bilo stvari le v škodo,
če bi, postavim, ministri vozili tramvaje.
Kako bi ministri upravljali zavoro, ko se

vendar po vsem svetu dogaja, da jim še
v državnih poslih, ki so takorekoč njim
lastna obrt, često izpodnese. In vendar je
ustroj države po mojem skromnem mnenju
mного enostavnejši, nego kolesje take-
gale tramvaja.“

Opazil sem, vozniku tole prisrčno kram-
ljanje ni bilo kaj ljubo. Vidite, to so posled-
dice naše nedemokratične zgodovine!

Tramvaj pa je divjal svojo pot.

Komaj pa sem spet odprl kljun, me je
pogledal voznik skoroda sovražno.

„Kako pak! Kako pak!“ sem si bil takoj
na jasnem. „Za moj ugled se bojite, kaj-
neda? Človek iz tako imenovanih boljših
krogov, pa beseduje s preprostim voznikom.
Le kaj bo rekla meščanska družba! To vam
vrta po misli, jeli? — Brez skrbi zame,
tovariš! Požvižgam namreč na meščansko
družbo.“

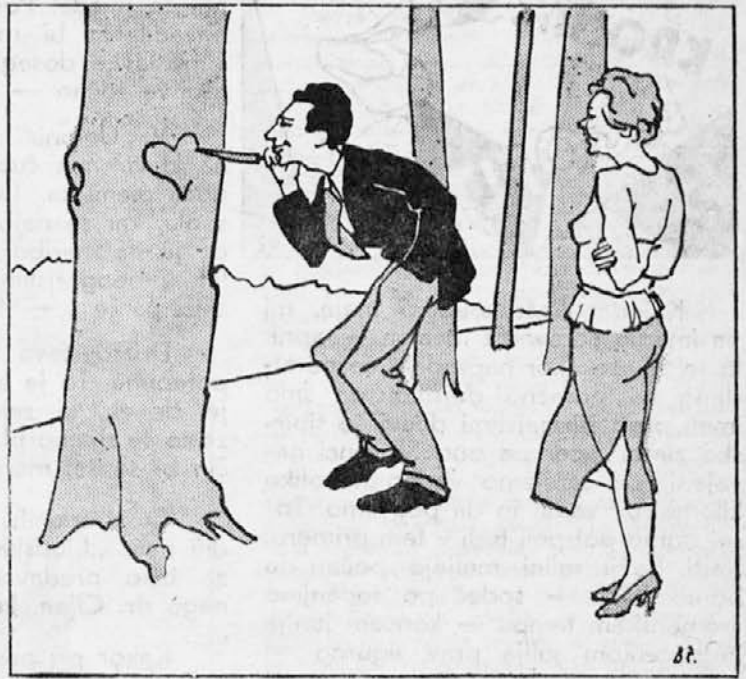
Tramvaj je vozil kot Elija. V krasnem
tempu smo se peljali mimo postajališča,
ne da bi ustavili. Tam je stala neka dama
z rdečim kovčegom in vpila na ves glas,
zakaj ne ustavimo, da je to škandal in da
bo zamudila vlak. Toda v hipu smo bili
mimo. Niti nisem imel časa, da bi damo
pobaral, kam namerava potovati in ji pove-
dal, kdaj odpelje prihodnji vlak.

„Tu imate hudiča!“ je pripomnil k tej
anekdoti voznik.

„Nič zato!“ sem mu dajal korajžo in
up v boljše čase. „Naj hodi peš, meščanka
razvajena!“

Toda že ob prvi besedi me je voznik
pogledal srepo, dvignil kazalec s črno ob-
robljenim nohtom in pokazal z njim na
tablico nad seboj: NE RAZGOVARJAJTE SE
Z VOZNIKOM!

Huda ljubezen.

Vprašanja.

Odkod dobimo naj masti za naš slovenski voz, če **Pustoslemšek** maže nam kolesa? Kako naj drami naši sonce zažari, če **Mrak** ji kaže pot v nebesa? Kako naj se zedinimo v Ljubljani, če za en most zgradimo — tri, da včasih še očetje frančiškani prav ne vedó, kod naj bi šli!

ostalem naj vam pa nikakor ne greni življenja!"

Ob koncu te tirade smo na ovinku povozili goloba.

„Tu imate povoženega goloba!“ je vznemirjen vzkliknil voznik.

„Nič zato!“ sem se razpištolil do kraja. „Naj pade golob! Vsak takle preobrat v državnem sistemu, pa naj se izvrši po revoluciji ali po evoluciji, zahteva svoje žrtve. Vzemimo za primer francosko revolucijo. Tam so padala človeška življenja kar tako, meni nič tebi nič. No in če zdaj primerjamo francoske razmere z domačimi, pač ni preveč, če položimo goloba na oltar demokracije. Naj v miru počiva!“

Tedaj je stopil k nama na ploščad kondukter in me nahrulil: „Nehajte se že vendar razgovarjati z voznikom!“

Odkrito sem mu pogledal v razsršene oči in milo dejal: „Tovariš, vem, da vam tele besede ne prihajajo od srca. Vem, da bi zdajle najrajši stopili k meni, mi stisnili roko, poljubili me na obedve lici in dejali: „Lepo je, tovariš, da si prišel med nas, ponižane in razžaljene!“ In tudi vem, da so te vaše uradno stroge besede je odmev nekakšnega zastarelega paragrafa, ki se že kdo ve koliko časa praši v regalih prometnega ministrstva. — Tovariša! Tikajmo se in enoglasno vzkliknimo demokraciji!“

„Hudič te vzemi!“ je bilo vse, kar sem še slišal. Potem pa smo se zaleteli v tramvaj št. 205.

Zdaj ležim v bolnici, puls mi pojema, vročina pa rase. Dobivam klistir — menda mislijo, da mi bodo s tem pregnali moje demokratične nazore — in rišem načrte za spomenik, ki naj bi ga postavila demokratska stranka meni, žrtvi borbe za demokracijo.

Narodna pesem.

On: Al me boš kaj rada imela, ko me bo kasarna vzela, naj te čuva dobri bog, služit grem vojaški rok!

Ona: Jaz te bom že rada imela, ko te bo kasarna vzela, pridi k meni le nocoj, da se poslovim s teboj!

On: Strah ti je lahko olajšan, služil rok samo bom skrajšan! Kratkih mesecev devet — in midvã sva skupaj spet!

Ona: Bom nocoj se poslavljála, zadnjo noč ti bom sladkála, a ko sama bom brez te, glas mi pošlji čez goré!

* * *

Dekle se je poslovilo, mnogo solzo potočilo in čakalo brez miru fantovega je glasu . . .

Mesecev devet minilo, fanta nič nazaj ni bilo, pa zato prišel se dret je — njegov otrok na svet . . .

G.

Filmska Erika:

„Povsod lepo, doma najlepše“ — tak rek je pravil svoje dni.

„Doma lepo, povsod najlepše“ — tak danes se ta rek glasi . . .

Kar je odšla iz Maribora cvenk Erika se kar množi, doma je dinar le, a funte nabira zdaj — po Angliji . . .

Ni razumel.

Dolžnik: Denarja hočete? Ni mogoče! Najprej, dragi mojster, moram odpraviti starejše upnike.

Upnik: Starejšega ne boste našli, star sem — 80 let.

Haloška.

Stari viničar Koletnik je umiral. Ker pa niso imeli doma sveče, si jo je izposodil sin pri sosedovih, jo prižgal in dal očetu v roke. Dolgo so že domači klečali, jokali in molili pri umirajočem. Slednjič je vstal sin, potresel očeta za ramo in rekel: „Ala ala oče, sveča nej naša.“

Prva skrb.

Sobarica: Gospod ravnatelj, gospa tašča je pravkar pomotoma izpila namesto Planinkačaja — čistilo za medenino.

Ravnatelj: No, lepa polomija! Telefonirajte takoj v lekarno, če se da Planinkačaj uporabljati tudi za čiščenje kljuk!

Majska pesem.

Kdor nič v sorodstvu ni s prismo do zdaj s punco gre zvečer v prirodo, a da ga v zakon ne zanese, naj fant se je čimprej otrese!

A kdor oženjena si reva, zapomni si, ne bodi šleva: vsak krotki jarma prenašalec — tem hujši je čezplotskakalec.

Kdor pa brez punce je in žene, naj ne želi nikdar nobene, obdržal v mošnji bo kovance, v butici zdrave pa možgance . . .

G.

Logično.

Zdaj avtobusni kolodvor in hangar nam gradijo, zato po drugi strani, pa meso in kruh dražijo . . .

Prav! Avtobus in aeroplan povsod sta že navada, po svetu pa lahko frčiš, če človek tudi — strada . . .

G.

Koledar kaže sredino maja, mi pa imamo naravnost idealen — april. In je to vsekakor napredek, če pomislimo na porazno dejstvo, da smo imeli pred štirinajstimi dnevi še sibirsko zimo. Sicer pa smo Slovenci navajeni, da capljamo vedno nekoliko kilometrov zadaj in da potrpiamo. Torej bomo potrpežljivi tudi v tem primeru. Kajti božji mlini meljejo počasi in bomo imeli — sodeč po sedanjem vremenskem tempu — koncem junija in začetkom julija prav sigurno — maj. . .

Pa kaj bi s koledarjem: novinar Pirc niti še ne hodi bos, niti še ne spi na Kalvariji. Torej — še ni maj! Pika!

— Ker je april v maju, si usoda dovoljuje tudi razne potegavščine: Sodeč po raznih znakih in ker nosi štorklja letos po večini fantke, so te dni nekemu očetu v pričakovanju prirastka z vso sigurnostjo dopovedali in zatrčili, da dobi za primojduš prestolonaslednika. Srečni bodoči posestnik sinčka ni o tem niti najmanj dvomil. Ko mu je jelo ženo popadati, je popadlo tudi njega huronsko veselje, izposodil si je 200 dinarjev in zalil je že vnaprej rojstvo princa po vseh pravilih moderne krokologije. Ko je zjutraj ves zmagoslaven vkorakal domov sprejemati sina, sta se zadržali vanj — dve punčki. Najprej je mislil, da vidi radi pijače vse dvojno, ko pa je dognal kruto resnico, se je obrnil, izposodil si je spet 200 dinarjev — in spet zavil s prijatelji na pijačo — topot iz obupa. . .

Javni dogodki so zadnje čase bolj kulturnega značaja in človek že ne ve, kam bi s toliko kulturo pri tej draginji. . .

— J. E. Gašparič nas je oni dan zasipal z blagri. . . V „Unionu“ je bilo in za 20-letnico Jugoslavije. „Union“ je bil po dolgem času napolnjen do vrha. Torej je naša ljubljena domovina sijajno sredstvo za napolnjevanje „Uniona“ in naj merodajni činitelji o tem razmišljajo! Koncert je bil napovedan ob 8. uri, vendar je spoštovano občinstvo seveda prihajalo šele ob pol 9. uri in so tega krivi vsekakor prireditelji. Če bi bili določili začetek koncerta ob pol 8. uri, bi bili sigurno lahko začeli z izvaja-

njem že ob 1/4 9. uri. Taka taktika naj se uvede. Počasi se bodo ljudje navadili in bi morda do stoletnice Jugoslavije dosegli začetek kake prireditve točno — ob 8. uri. . .

V „Unionu“ je tudi te dni igral na klavir nek čudežni otrok, — bodoča pianistka. Ta otrok je ženskega spola, kar se najbolj razbere iz tega, da je na mariborskih lepakih star 13 let, v beograjskih listih 14 let, v resnici pa je v — 15. letu. . .

Druzovičeva Erika je zašla med potepuhe. To je edinstven primer, da je človek, ki zaide med potepuhe, za to še sijajno plačana. . . Na ta način bi se šel marsikdo potepat.

O strupenih plinih je zinila te dni naša „Ljudska univerza“. Kdo je za tako predavanje bolj primeren, nego **dr. Cijan, kali?**

Kakor pri nas, imajo te dni tudi v Celju tuberkulozni teden. To je v Celju podaljšek kulturnega tedna, ki si je nadel kratico „C. K. T.“, kar pomeni „Celjani kje tičite“ zato, ker

je izvajalo kulturni teden celjski bore malo — Celjanov.

V gledališču so igrali „360 žena“, kar ni preveč privlačen naslov, ker se odrasel človek, ki mu ena sama žena kar zadostuje, pred gornjim številom kar ustraši.

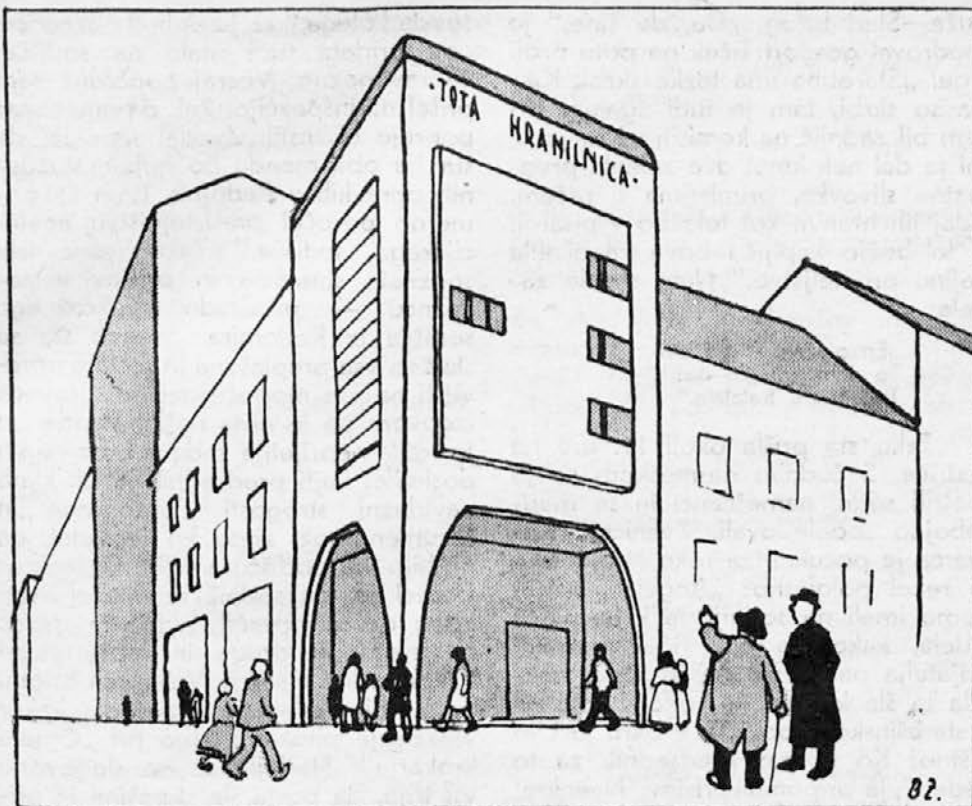
Gledališče je za marsikoga pogubonosno, zlasti če ne zasleduje časopisov. Pride prejšnji četrtek neki zakonski mož ob polnoči domov. Bil je pravkar na toplem pri nezakoniti ljubezni, četrtek je bil, pa si je izmislil gledališče za vzrok odsotnosti. Z bujno fantazijo pripoveduje ženi, ki radi naglušnosti ne zahaja v Talijin hram: Krasno so igrali, ta inscenacija, ta glasba, prav do pol 12. ure je trajalo! Ni utegnil končati, priletela mu je ponev na glavo, zazvenelo je votlo — ne vem, ali radi ponve, ali pa radi glave — nato mu je ženska pest pomolila „Večernik“ pod nos rekoč: „Beri.“ — Tam je bilo natisnjeno: Gledališče ostane v četrtek iz tehničnih razlogov — zaprto.

— —

Asociacija.

„Očka, kaj pa so pravzaprav X-žarki?“

„Zakaj neki je tale hranilnica zidana v obliki ‚Frigidaira‘? Ali veš?“

„„Da se že na zunaj vidi, kje je zamrznjen naš denar.““

Dr. Stachel:

Bimbo in njegova poroka.

Mladenič Bimbo se je blazno zaljubil v neko prav prijazno Zelo šarmantno in pikantno Koketno damo elegantno:

Starejša ona je od njega, Prefrigana je razen tega, Ta dama ga je mikala, Se njemu je dobrikala

In mu ljubezen razodela, Poroke z njim si je želela. In konečno je srečni par Svečano stopil pred oltar.

In tam prisegal, da zvestoba Obeh bo trajala do groba. Pa joj! Že par minut nato Do katastrofe je prišlo,

Ker bliskovito je nevesta Postala ženinu nezvesta. Poročni list je sabo vzela, Takoj iz cerkve odhitela

In Bimba je kar zapustila, Nikoli več se ni vrnila. Odprtih ust je on zijal, Ker tega ni pričakoval.

Neveste ni — oj polomija! Oj tužna svatbena gostija! Naš Bimbo je takorekoč Užival sam poročno noč.

Poprej si tega ni predstavljal, Da noč bo čisto sam proslavljal. Nesrečnež zvedel je naknadno Sledeče ozadje nenavadno:

Se dama je potegovala, Da v vele mestu bi postala Ravnateljica in madam Pri zavodu „Dekliški hram“,

V katerem rajajo poskočne Pikantne bajadere nočne. Madam, ki poročena ni, Pa koncesije ne dobi.

Zato je ta nevesta zala Poročni list potrebovala. Zato si Bimba je vlovila, Nikoli njega ni ljubila.

Strašansko rafinirano Je bilo aranžirano. Nesrečnež je spoznal prepozno, Da je prevaran škandalozno.

In Bimbo stoka: „Oj blamaža! Te ženske so zares bargaža!“

Sodobni pogovori.

Česar sam nimaš rad, lahko čisto mirno drugim preskrbiš!

Kar lahko danes opraviš, lahko tudi na jutri preložiš!

Kdor drugim jamo koplje, zlata usta nosi.

Zvezdoslovje.

Zasebni uradnik Franc je slišal v Ljudski univerzi predavanje nekega znamenitega znanstvenika o čudežih nočnega neba. To ga je navdušilo tako, da si je kupil več astronomskih knjig in jih pridno študiral. Slednjič si je nabavil majhen daljnogled in hodil ponoči, ko je žena Roza spala, na podstrešje opazovat zvezde. Nekoč se je zbudila Roza okoli polnoči. Ko je videla, da Franca še ni v postelji, je vstala, vzela metlo in šla tiho na podstrešje. Ves zatopljen je gledal Franc krasote zvezdnatega neba, toda ne sam; na klopi poleg njega je sedela v nočni obleki — sosedova hči Micka. Roza se je skrila v temen kot in čakala. Medtem je dal Franc Micki daljnogled, pokazal s prstom proti nebu in rekel: „Vidiš, sladka Micka, tisto veliko — svetlo zvezdo! To je Venera, zvezda ljubezni, ki obvlada tudi najini srci.“ Obenem jo je objel okoli pasu in pritiskal na usta vroče poljube. Takrat pa je planila Roza k zaljubljenemu parčku in zakričala jezno: „Le počakajta! Bom vama že pokazala, kakšna je zvezda ljubezni!“ Nato so začeli padati na desno in levo krepki udarci z metlo, tako da sta videla Franc in Micka — vse zvezde. Kako se je končala zadeva, ni znano. Vemo le, da se Franc odslej ni več bavil z zvezdoslovjem.

VALENTIN VODNIK.

Valentin Vodnik bil mož je vesel, še v letih nerodnih okrogle je pel. Nerodni zdaj časi nad nas so prišli, že v letih mladostnih smo polni skrbi.

B.

Praznik dela.

Praznik dela bomo praznovali s tem, da bo delo v vseh obratih počivalo.

Naši politiki.

Vedno imajo linijo, pa četudi si to linijo narišejo s — krivoljnikom.

NA AKADEMIJI.

V parterju je sedél,
dijake je nadziral,
gledal je program
in — sebi aplavdiral.

B.

Tuberkuloza.

„Prijatelj, vi imate tuberkulozo,“ je rekel možu zdravnik in ga poslal v bolnišnico. Določili so bolniku posteljo in mu nad vzglavje obesili tablico z označbo „Tbc“. Mož pa ni o postelji in zdravljenju maral nič slišati. „Saj vem, kaj nameravate“, je rekel. „Ampak mene ne boste! Zbogom, jaz grem kar domov.“ Ko so ga vprašali, zakaj je tako nezaupljiv, jim je zabrusil: „Kaj mislite, da ne znam brati? Jaz bi rad še dolgo živel, vi pa mi nad zglavje napišete: Ti boš crknil.“

Starešina in gospod pristav.

Matija Puklavec, imenovan splošno gospod Tiček, je sodni starešina v prijaznem trgu Stari brlog. Z 18. službenimi leti je že dosegel — sam ne ve, kako in zakaj — čin brigadnega generala. Pod njegovo generalno komando spadajo: pristav Martin Klobasa, oficial Miha Cmok, zvaničnik Janez Kumarca, jetnišničar Jurij Strah, dostavljajč Peter Smola in strojepiska Angela Podržajeva. Tako šteje vsa brigada všteti komandanta šest mož in eno žensko.

Nekoč je poklical gospod Tiček pristava in mu rekel: „Kolega! Imam nujne posle na okrožnem sodišču. Izostal bom dva dni. V tem času ste moj namestnik in pazite, da bo vse v redu!“ Nato se je odpeljal v Radomir. Uradni posli so bili le izgovor, ker mora varovati starešina svoj ugled napram podrejenim. S seboj je vzel precej denarja; kajti gospod Tiček je znal skovati iz vsake zapuščinske razprave in civilne pravde vsaj tri mastne komisije. V mestu je obiskal s svojimi prijatelji kino ter par kavarn in gostiln. Slednjič je prišel v bar „Central“, kjer so nastopale mične pevačice in plesalke. Kmalu je bila družba ob zvoku muzike in poku šampanjskih steklenic v najboljšem razpoloženju. Naenkrat so se odprla vrata in v nočni lokal je stopil — pristav Martin Klobasa. Ves začuden ga je vprašal gospod Tiček: „Kako pa pridete vi sem? Sai, bi me morali nadomestovati v Starem brlogu?“ „Čisto naravno in propisno, gospod starešina,“ mu je odvrnil pristav. „Po vašem odhodu je prišel v Stari brlog z avtom moj prijatelj odvetnik dr. Danilo Kvas. Imel je na sodišču nekaj opraviti. Nato me je povabil, naj se peljem z njim v Radomir. Temu vabilu bi se rad odzval. Vi sami pa ste me pred odhodom določili za svojega namestnika. S tem ste mi dali vse pravice in dolžnosti starešine, torej tudi pravico, dovoliti podrejenim kratek dopust. Zato sem šel jaz, podrejeni pristav Martin Klobasa, k svojemu nadrejenemu namestniku starešine Martinu Klobasi in rekel: ‚Prosim za dopust.‘ Jaz, nadrejeni namestnik starešine, sem nato ugodil želji podrejenega pristava, rekoč: ‚Kar pojdi v Radomir in se dobro zabavaj.‘ Eto, zdaj sem propisno tu.“

Gospod Tiček je uvidel, da so izvajanja pristava stvarno in pravno utemeljena. Zato ga je povabil v svojo družbo, kjer sta postala kmalu najboljša tovariša. Tako sta prekrokala vso noč skupno s starimi znanci in novimi prijateljicami. Dobro razpoložena sta se podala na vlak, ki pride ob 10. uri na postajo Spodnja mla-

kuža—Stari brlog. „Da, da Tine,“ je modroval gospod Tiček na potu proti trgu. „Starešina ima težke skrbi. Kjer pa so skrbi, tam je tudi žganje. Ko sem bil zadnjič na komisiji v Kravjaku, mi je dal nek kmet dve zelenki prvovrstne slivovke, primissima ti rečem. Zdaj jih hranim kot tolažbo v pisarni. S to božjo kapljico bova zapečatila najino prijateljstvo.“ Nato sta še zapela:

„En glažek al' pa dva,
To nam korajžo da!
Trala trala tralalala.“

Tako sta prišla okoli 11. ure na sodišče. S čudnim nasmeškom so ju motrili sodni nameščenci in se medsebojno spogledovali. Zvaničnik Kumarca je pocuknil za roko strojepisko in rekel polglasno: „Angelca, danes bomo imeli na sodnji velik hec. Boš videla, kako bo naš Tiček skakal.“ Prijatelja pa se za vse to nista zmenila in šla krepko — roko v roki — v starešinsko sobo. „Ti, v baru je bilo lušno! Ko bi naš predsednik za to vedel!“, je pripomnil pristav. Naenkrat sta opazila za pisalno mizo plešastega gospoda, ki je pridno pregledoval sodne spise in registre. „Lepo, go-

spoda kolega,“ se je oglasil neznanec, „da prideta tudi malo na sodišče, čeprav pozno. Včeraj popoldne sem prišel na inšpekcijo. Žal, da vaju nisem popreje obvestil. Zvedel sem pa, da sta šla oba menda po nujnih službenih opravkih v Radomir. Bom že primerno poročel predstojništvu apelacijskega sodišča.“ Takrat šele sta spoznala starešina in pristav v neznanecu — predsednika okrožnega sodišča iz Radomira. Seveda sta se skušala vsa preplašena in jeclaje opravičiti na vse mogoče načine; pravega izgovora pa le nista našla. Vendar se je rešila neprijetna zadeva brez hujših posledic; kajti predsednik je bil kljub navidezni strogosti dobrohoten in razumen mož, zlasti ko je videl, da ni bilo na sodišču večjih zastankov. Uvidel je, da sodnik ne more živeti zgolj od suhoparnih aktov in da so na svetu še druge in lepše stvari kakor sodne pisarne. V Starem brlogu pa ni bilo drugega razvedrila kakor vsakdanja pivska družba pri „Črnem krokarju“. Slednjič so se dogovorili vsi trije, da bosta šla starešina in pristav vsak mesec enkrat v Radomir — toda nikdar več skupaj.

V. T.

D. Goflja.

Igralec je — krščena mast —
strupeno duhoviči,
je literat, na liter rad
med nočnimi gre ptiči.

Ponoči mu se klanja svet
— tak je kronist D. Goflja,
a ko Danilu se zdani,
služabnik je — pantoflja . . .

Mariborski epigrami.

Zvan je pravnik in odvetnik,
Množic delavskih vodnik
(Stokrat jim je že povedal,
Kaj je storil Masaryk.)

Je-če-liga, krematorij,
„Delavska Politika“,
Pravni sveti, pravni članki,
Kdo zdaj ne pozna moža?

V. T.

Slovnico nas učiš in jezikovna pravila.
Po pravici zato naš jezikoslovni si —

b o n c.

V. T.

Veliki kavarnar.

V veliki stalno je kavarni,
zato se dobro je zredil,
zato pač velik je možakar,
zato stodvajset tehta kil. . .

G.

Kulturna reprezentantka.

Šla v Maribor reprezentirat
njegovno sem literaturo,
zdaj šla sem v Celje recitirat,
predstavljat celjsko sem kulturo,
ljubljsko grem še, ko bo vrsta,
čepprav doma sem le iz — Trsta!

N. z. d. n.

Gospodje smo bili,
Nagrade dobili —
Odslej pa nič več,
Veselje je preč
Joj, joj!

Smo hribček kupili,
Bi trte sadili,
Brž prišel bo dan,
Ko hrib bo prodan,
Joj, joj!

V nabavni zadrugi
Odslej bodo drugi
Deležni nagrad,
Mi gremo pa spat!
Joj, joj!

Posebna izdaja.

V prestolici naši Ljubljanjani izhaja
Nek list za humor zvan „Posebna
izdaja“.

Gotovo pravilen naslov list ima:
Humorja posebnega list ne izda.

Kaj ne škoduje.

Če dobi plešec sive lase,
če ti pokaže škrbec zobe,
če kak čevljarček smolo ima,
če grobar drugim jamo skopá.

Mnogokrat nas šele etiketa „Ori-
ginal!“ opozori na — potvorbo.

Iz časopisov.

Žepna ura se je zgubila včeraj v pi-
janem stanju.

Dekla, pripravna za prodajo, išče
službo.

Odda se v najem gostilna z mesarijo.
Najemnik sme goste prenočevati, hra-
niti in klati.

Za prodajo olja, firnežev in lakov
iščemo spretne potnike. Ti so v suhem
stanju bleščeči in trdi kot steklo,
nikdar ne pokajo, prodajajo se v
steklenicah in imajo na trebuhu ozna-
čeno ime naše tvrdke.

Razgovor s policije.

Stražnik: Kako se pišete?

Tat: Izidor Zmikovavšek!

Stražnik: Rojen? Kje?

Tat: 31. XII. 1900. v Hudi luknji.

Stražnik: Poklic?

Tat: Mizar!

Stražnik: Oženjen?

Tat: Ne, — samostojen!

Državna razredna loterija.

Janez: Odkod imaš naenkrat toliko denarja?

Miha: Odkod? Državna loterija!

Janez: Si zadel glavni dobiček?

Miha: Kaj še! Skozi 10 let sem dajal denar
za srečko na stran.

Peter ali Pera?

„Kaka razlika je med priimkoma
Peter in Pera?“

„Ni razlike! Kar je v Srbiji Pera,
je pri nas Peter, n. pr. Pera Živković,
pri nas Peter Rešetar.“

„A tako!“

Žalostna.

„Sem rojen za kaj višjega“,
falot se vsak tolaži,
zato ne maže z delom rok,
vsakdanji svet sovraži. . .

A ker po travniku denar
gospodu noče rasti,
rojéneč za kaj višjega
ga mora pač — ukrasti. . .

Kdor rad živi, mu brž tedaj
denar da rade volje,
a kdor se brani, ga falot
kot pišče kar — zakolje. . .

Tedaj ima zaklanec mir
in bog ga k sebi vzame,
falot pa ima njegov denar
in — rabelj zanj se vname. . .

Pravična sodna pa oblast
tako mu bo dejala:
Si rojen za kaj višjega,
zato greš na — vešala! . . .

G.

Marsikdo nas šele s svojim naslo-
vom „največji“ opozori na to, kako
majhen je!

Študentovska.

Star profesor še bolj starega kopita
zasači v parku ob večerni uri svojega di-
jaka v nežnem razgovoru s še bolj nežno
zastopnico nežnega spola. Drugi dan ima
ta profesor v razredu, ki mu je pripadal za-
sačeni dijak, slovensčino. Sede za kateder
in nahruli trepetajočega trubadurja: „Goršek,
kakšno onegavljenje pa je bilo to sinoči
v parku?“

Dijak jeclja: „Šel sem s prijateljico na
izprehod!“

Profesor spet zakriči: „Pošten dijak sploh
nima prijateljice! Ali veste, kaj se pravi
hoditi s prijateljico? **Hoditi s prijateljico na
izprehod, se reče po slovenski „vlačiti se“!**
Sedite, to se pravi, vstanite in začnite z
romanom tam, kjer smo zadnjič nehali!“

Odstavek romana, ki so ga tedaj obrav-
navali in ki ga je imel čitati dijak, pa se
je glasil takole: „**In stari oče je s pravkar
najdeno vnukinjo ves srečen šel na izpre-
hod po vasi.**“

Dijak, ne bodi len, vstane in čita v
silno zabavo sošolcev „**In stari oče se je
s pravkar najdeno vnukinjo — vlačil po
vasi!**“

G.

Dre — konj.

Profesor (med prirodopisno uro): Pod-
repičnik, kakšne pasme konj poznate?

Podrepičnik: Poznamo ogrske konje,
angleške konje, indijanske konje in
dre-konje!

Profesor: Drekonje? Kje ste pa videli
kdaj kakšne dre-konje?

Podrepičnik: Prosim, tu je današnje
„Jutro“, pa se prepričajte!

Profesor (bere med malimi oglasi, tam
je natisnjeno črno na belem): Prodam
kanarčka, papigo, angora mačko, —
Drekonja, mesar, Maribor.

Ravna streha.

„Zakaj pa je Marko Tikveš na-
pravil ravno streho na svoji novi pa-
lači?“

„Zakaj? I najbrže zato, da mu
hipoteka tako kmalu z nje ne zdrk-
ne!“

—
Prižela sem se krepko k njemu v omami
V spomin na to zdaj sinček vzklika
mi: O, mami!

Kje so tiste stazice?

Kje so tiste stazice,
ki so včasih bilé,
kjer ponočne device
so lovile fanté?

Ej, le tiste stazice,
pač še zmerom so tu!
Le kje nočne so ptice
— o njih nič ni sledu? . . .

So pustile stazice,
ker so lačne bilé,
so na malo vodice
in na — ričet odšle.

Tiskala Podravska tiskarna v Mariboru. —
Za tiskarno odgovarja Lojze Strašnik v Ma-
riboru.

MILOSTLJIVA!

Vaš krzneni plašč in ostalo kožuhovino najskrbnejše shrani in izvrši popravke po znižanih cenah

P. Semko

krznar in izdelovatelj unif. čepic

Maribor

Gosposka (Tyrševa) ulica št. 37.

Bliža se birma!

krasne ure in druga darila po izvanredno nizkih cenah nudi

Josip
Janko

urar

Maribor, Jurčičeva 8

**Av gust
Hedžet**

**Maribor
Aleksandrova 9**

||

Moško perilo, kravate, pižame i. t. d. Cene nizke! Solidna postrežba!

Oglašujte v „Totem listu“!

Abonirajte se v

**Mariborski
menzi**

(prej Javna kuhinja)

Slomškov trg 8

Postreženi boste kakor v katerikoli drugi restavraciji.

Izborna kuhinja in nizke cene!

Trgovina

„LIA“

Aleksandrova 19

se priporoča!

pletenine, nogavice, svileno perilo, potrebščine za šivilje.

Nizke cene!

Nizke cene!

Autoprevoznitvo in špedicija

Jereb

Maribor

Gosposka ulica 40

se priporoča!

SPORTNA TRGOVINA

OLYMPIA

Oglejte si našo izložbo!